

Program Noci kostelů 28. 5. 2021 v Kostele Nanebevzetí Panny Marie v Dolních Počernicích

Součástí programu je výstava děl místních výtvarníků.

- 17:00** **zahájení Noci kostelů**
- Libor Ovečka, Ph.D.: *Umění jako most mezi pozemským a nadpozemským*
- 17:15** **slovo starosty Zbyňka Richtera**
- 17:30** **vyhlášení vítězů dětské výtvarné soutěže *Vánoce s andělem*, pořádané Redakční radou DPZ**
- 17:50** **vernisáž výstavy místních výtvarníků: výtvarníci osobně představí své vystavené dílo**
- Olga Stárková - malířka a grafička
Jan Paul - akademický malíř
Josef Borecký - kamenosochař
Zdeňka Hošková - výtvarnice
- 19:00–19:20** **hudební skladatel Michal Rataj: varhanní improvizace**

Mezi jednotlivými body programu zazní písně Zuzany Navarové v podání Drahý Kráčmarové a Františka Kroščena.

Vyhlášení vítězů výtvarné dětské soutěže proběhne v režii Redakční rady DPZ za přítomnosti jejího předsedy MUDr. Pavla Bočka a předsedy odborné komise soutěže ak. mal. Romana Franty.

Před kostelem se bude podávat občerstvení.

Pár slov o účinkujících

MICHAL RATAJ

skladatel, performer a zvukový designer

<https://michalrataj.com>

Michal Rataj (1975) je autorem převážně komorní, orchestrální a elektroakustické hudby, která je prováděna na domácích, evropských i zaoceánských pódiiích.

V poslední době je aktivní jako performer vlastní akusmatické a improvizované hudby ať už sólově, nebo s různými hudebními partnery v širokém rozptylu žánrů od sound-artu až po současný jazz.

Je autorem objednávek od institucí jako WDR, Švédský rozhlas, Český rozhlas, Česká televize, PKF Prague Philharmonie, Tonspur Wien ad.

Od roku 2000 je aktivní v Českém rozhlase, kde se jako rozhlasový producent podílel na realizaci téměř dvou stovek nových děl s autory z celého světa.

Je autorem desítek filmových soundtracků a zvukové kompozice velkého množství rozhlasových her a radiofonických pořadů.

OLGA STÁRKOVÁ

malířka a grafička,
členka spolku Nové sdružení pražských umělců

<https://www.malir-grafik.cz>

Malba a grafika tvoří stěžejní část její tvorby.

Výtvarný jazyk - imaginativní malba /volná malba s reálnými prvky/

Technika malby - olej, akryl, plátno, sololitová deska, ruční papír

Grafika - autorská barevná litografie

Svá díla vystavuje od r. 1981 v České republice i v zahraničí (Německo, Rakousko, Japonsko, Francie, Polsko a Švédsko).

V České republice je to přibližně kolem 100 samostatných výstav (Praha, České Budějovice, Hradec Králové, Liberec, Přerov, Pardubice, Karlovy Vary, Olomouc, Zlín, atd.).

Společně vystavuje se členy profesionálního spolku Nové sdružení pražských umělců, v zahraničí např. Pont du Chateau (Francie) a každoroční výstava „Žižkovský Montmartre Praha“.

Slovo autorky:

„... mým výtvarným prostorem, jazykem, je imaginativní malba - prolínání rovin viděného, tušeného, použití řeči symbolů, reálné prvky rozvolněné a přetvářené, dávající jiný význam... To jsou možnosti pro mé výtvarné vyjádření zážitků, tužeb, naděje ve smysl života a také víry v plamen světla v dnešní době, kdy jsou zrelativizovány skutečné hodnoty žití.

Obrazy, které chci malovat, jsou vlastně obrazy krajiny srdce. Zde promítám svůj postoj k životu jako takovému, jeho přesahu a smyslu z hlediska osobního poznání.

Svoji výtvarnou dráhu jsem začínala užitou grafikou, tvorbou kulturních a filmových plakátů, omalovánek atd. Později se přidala volná tvorba - grafika. A ještě o něco později malba. Ta mne zaujala nejvíce - poskytuje mi dostatek svobody a možnosti využití barev.“

JAN PAUL

akademický malíř, výtvarný kritik, publicista a prozaik,
člen Sdružení výtvarných kritiků a teoretiků

<http://www.paul.cz>

V dětství kreslil seriály, které publikoval časopis ABC. Vyučil se aranžérem a vykonával různá zaměstnání jako tapetář, písmomalíř, kamenosochař či arteterapeut.

V letech 1979–1985 studoval na Akademii výtvarných umění v Praze. Vytvářel objekty, instalace s použitím textu ve fotografii a zabýval se projekty, které se týkaly otázek identity člověka v současném světě.

Od roku 2004 maluje prsty bez použití štětců a věnuje se sochařství i grafice. Fotografuje, píše básně a zabývá se autorskou písničkářskou tvorbou, zpívá, hraje na kytaru a doprovází se na fukací harmoniku (demo snímek Ruleta života, 1983, Noční jezdec, 2004).

Píše eseje na různá kulturní a společenská témata (např. Naše národní identita v reflexi uměleckých oborů a kreativních oblastí, vydal Divadelní ústav Praha 2013, či Sensorium dei, vydalo CDK Brno, 2013) a zabývá se publicistickou činností v oboru výtvarného umění (Revolver Revue, Britské listy - Monitor Jana Paula, příležitostně časopisy a denní tisk).

Psaní prózy se věnuje od roku 2003, v roce 2006 vydal svoji prvotinu, sbírku povídek Deník pošetilého milence (Barrister a Principal), v roce 2011 knihu O štěstí v umírání (Barrister a Principal), v níž popisuje svoji zkušenost s umíráním své matky, a v roce 2020 sbírku povídek Mrkací panenka (CDK Brno).

Svojí tvorbou je zastoupen v soukromých i veřejných sbírkách u nás i v zahraničí.

JOSEF BORECKÝ

kamenosochař

<http://www.kamenik-pocernicky.cz>

„První polovinu dětství jsem prožil idylicky v podhůří Českého středohoří v malém hospodářství spolu s prarodiči. Kravka, žebříňák, drůbež, prasátko, jiříčky hnízdící nad chlívem... To byly důležité roky, které formují člověka. Potom jsme se s rodiči přestěhovali tady blízko k Českému Brodu a krátce nato mi zemřela matka, což pro desetiletého kluka byla velká rána. Otec se po pár letech znovu oženil. Do té doby nám vedl domácnost děda, který byl velká osobnost.

Od dětství jsem projevoval výtvarné sklony a vztah k přírodě. Že bych se chtěl tím směrem ubírat, jsem si ujasnil před ukončením základní školy.

Podal jsem si přihlášku na Hollarku tady v Praze. Ovšem neuspěl jsem, jelikož matematika není má silná stránka a tehdy se i na umělecké školy přijímačky dělaly.

Zoufalý jsem se šel učit na dráhu elektromechanikem. Ke dráze jsem vztah měl, no, k elektrice už méně. Tam bylo také dost počítání. Tři roky jsem tak strávil v tuhém režimu nymburského učiliště a internátu. Ten jsem si zpříjemnil návštěvami LŠU.

Rok po vyučení „loko depo“ Nymburk jsem dělal hlavně na Sergejích, což byl ruský žrout nafty. Bavily mě zkušební jízdy, které měly cíl vždy v nějaké nádražní hospůdce. (Fíra tedy samozřejmě nepil.)

Po dvouleté vojně jsem přesídlil do Prahy na svobodárny u leteckých oprav Kbely, kde se dělaly generální opravy MiG 21. Přitom jsem navštěvoval dvě možnosti kreslení a modelování a upínal jsem se k cíli dostat se na AVU, kam to tehdy výjimečně šlo i bez maturity. Jenže smůla, zrovna když jsem si podával přihlášku, tu výjimku zrušili!

Doživotní dráha elektromechanika mě nelákala. Naštěstí jsem na modelování poznal kameníka, který tehdy dělal na opravě Národního divadla a který mi sdělil, že když udělám přijímací zkušební práci, můžu u nich nastoupit. To se stalo a já se jako ve Staré Huti od ostatních naučil základy a časem získal i formální výuční list. Dělal jsem na našich význačných památkách, včetně řady věcí na našem kostele, a v roce 89 jsem se osamostatnil.

To mi umožnilo kromě řemesla dělat i vlastní tvorbu, ke které jsem směřoval. Časem jsem si ovšem z práce, která mě bavila, vysloužil silikózu, revma a invalidní důchod. To mě ale neodradilo od toho pokračovat, neumím si představit, že bych neťukal. Aspoň zatím.“

ZDEŇKA HOŠKOVÁ

výtvarnice

<https://www.facebook.com/KVETNICKYMLYN/>

Zdeňka Hošková patří k těm osobnostem, které o sobě nerady mluví a nechávají za sebe promlouvat přímo své dílo. Ve svých obrazech reflektuje radost z rozmanitosti života a neustálého pohybu.

Jako umělkyně ráda experimentuje a zkouší různé možnosti výtvarného vyjádření. Její záběr je široký, její tvorba zahrnuje olejomalbu, akryl, perokresbu, asambláže aj.

Svůj profesní život zasvětila rozvíjení výtvarného talentu zejména u dětí. Významnou měrou se podílí na kulturním a komunitním životě v obci Květnice, kde se svou rodinou řadu let rekonstruuje barokní mlýn, v němž pořádá nejrůznější akce pro veřejnost.

Svojí tvorbou je zastoupena v soukromých i veřejných sbírkách v České republice.